

Vestală

Cristi

m-am trezit pe conștiința nopții
cu buzele înnodate
în nostalgii cu gust venetic
de întrebări.
afară se crapă de adio
cu o repeziciune anexată
zvâcnirilor din piept.
în mine
recursul trăirilor tale îmi zgârie
cu un crivăț cărunt
portretul răsunător de emoții.

iubirea mea e gradată
până la lună,
doar așa îți pot măsura
ropotele de tăceri
ce se înfig
cu densitatea închipuirii
pe fiecare pronunție a lipsei tale
din îmbrățișarea mea.

am strâns în vene atâta dor
că-l pot deșira
pe toate suspinele lumii
și-ar mai rămâne destul
cât să-l legi cu un fior poetic,
să simți prin fiecare vers
cum mă arunci
ca pe o primăvară desflorită
lângă patul
unde îți cultivi tristețea
ca protest
împotriva iubirii.

nici nu știi cât mă opun
cu fiecare lacrimă
acestor deslușiri de impasibil
comprimate în murmurul
clipelor fără tine.
și nici n-ai ști
dacă umbrele de jărat,ic,
sprijinite în fiecare port
din sufletul meu,

nu s-ar potrivi
atât de antitetic
cu necuvântările tale.

mi-au trecut prin piele atâtea insomnii
cu ochii tăi
pe fiecare scară de gândire,
încât un singur strop de reverii
mi-ar fi drum
spre o tragică amurgire.
dar chiar și prețul greu
de-a te cuprinde în vis
îl voi plăti
cu o liniște fatală,
și-apoi...
să fiu cenușă în trupul meu,
iar tu să-mi fii vestală.